

Noëlle Drost nog een beetje braaf

18-02-2026

Noëlle Drost, sopraan
Jorian van Nee, piano

Liederen van Ravel, Jamar, Delage, Stravinsky,
Poulenc

437ste concert Stichting Kamermuziek Deventer
Deventer Schouwburg, 17 februari 2026

Door Maarten Mestrom

DEVENTER – Wat een verschil met het vorige recital. Was bij pianist Nikola Meeuwsen de grote zaal van de Deventer Schouwburg geheel gevuld, bij de jonge sopraan Noëlle Drost bleek de opkomst aanzienlijk minder. Onbekend maakt onbemind, blijft ook in de klassieke muziek het belangrijkste marketingprincipe. En dat is en blijft jammer, want er was niets mis met de inzet en het niveau van Noëlle Drost en pianist Jorian van Nee.

Noëlle Drost (1999) werd in september 2025 derde op het Internationaal Vocalisten Concours in Den Bosch, in de categorie ‘Theatre in Song’ en volgens -inmiddels- de traditie treedt een van de IVC-finalisten enkele maanden later op in de concertserie van de Stichting Kamermuziek Deventer.

Drost en Van Nee kwamen met een stilistisch strak programma, met liederen van Ravel en Poulenc, aangevuld met muziek van Maurice Delage, leerling van Ravel, en de jonge Franse componist Alexandre Jamar, die aansluiting zoekt bij zijn illustere Franse voorgangers.

Noëlle Drost lichtte zelf de stukken toe en zong het ene lied na het andere met haar warme, vrij omfloerste sopraan die zich erg goed voor het kamermuziek-repertoire leent. Ze kan mooi zacht zingen en zo haar stem soepel mengen met de klank van de piano. Bijzonder is ook haar constante niveau: spatzuiver, beheerst en evenwichtig, een avond lang.

Pianist Van Nee gaf haar prima tegenspel, hij haalde vaak een fraai Frans geparfumeerde klank uit de vleugel.

Een van de hoogtepunten was *Ragamalika* uit 1914 van Maurice Delage (1879-1961). Delage was een leerling van Ravel en als componist zeer geïnteresseerd in en beïnvloed door oosterse, Indiase muziek. De vrij meanderende raga was niet alleen bijzonder sfeervol, maar werd met een grote verfijning gezongen door Noëlle Drost, die iedere versiering en ompeling tot zijn recht liet komen.

Sterk was ook de afsluiting, *La dame de Monte Carlo*, de vocale zwanenzang van Francis Poulenc uit 1961. Het was in dit wrange lied, waarin een oude dame het pijnlijke verlies van jeugd, aantrekkingskracht en vitaliteit én het verlies aan de speeltafels beklagt, waar de jonge zangeres uiteindelijk de vocale grenzen wat meer opzocht. Want daar zit de valkuil van dit verfijnde Franse programma: het is een beetje braaf. Drost zingt prachtig maar ingetogen en de stukken hebben veelal dezelfde subtiele, beheerste sfeer. Dat gold zelfs voor *Histoires naturelles* van Ravel uit 1906, die misschien in de tijd van ontstaan bij een enkele aartsconservatief, zoals zijn leraar Fauré, nog enig ongenoegen konden veroorzaken, maar als je bedenkt dat stukken als *Pierrot Lunaire* van Schönberg en *Le Sacre du Printemps* van Stravinsky uit ongeveer dezelfde periode stammen, dan kun je met de oren van nu vaststellen dat Ravel eigenlijk keurig binnen de (muziek)lijntjes bleef.

De vocale kwaliteiten van Noëlle Drost staan buiten kijf, ze is een vakvrouw en zingt prachtig. Theatraal mag ze wat meer de grenzen opzoeken en contrasten scherper aanzetten, ook in de keuze van de stukken. De beste uitvoering is niet ‘alleen maar mooi’ maar schuurt soms ook.

Volgend concert in de serie Kamermuziek Deventer:
Maandag 23 maart 2026:

Maria Milstein, viool | Nathalia Milstein, piano
Muziek van Schubert, Beethoven en Brahms